

ЈУГОСЛОВЕНСКА ИНВЕСТИЦИОНА БАНКА — БЕОГРАД

ФИЛИЈАЛА — КОТОР

СА СВОЈИМ ЕКСПОЗИТУРАМА

У БУДВИ И ПЕТРОВЦУ

ВОДИ ДИНАРСКУ И ДЕВИЗНУ ШТЕДЊУ И ОБАВЉА СВЕ ОСТАЛЕ БАНКАРСКЕ ПОСЛОВЕ. УСЛУГА БРЗА И ТАЧНА, ТАЈНОСТ ЗАГАРАНТОВАНА.

На прошлогодишњем нивоу

Упркос пессимистичким прогнозама, први резултати овогодишње сезоне донекле охрабрују. Како смо обавијештени у „Монтенегротуристу“, у току првих пет мјесеци ове године туристи су остварили 1,3% поноћи више него у истом периоду прошле године. Истина, то су мањом домаћим гостима, али зар у овом тренутку они нису и најважнији, јер се од њих очекује да попуне празнину која ће се, можда, осјетити због слабије посете

гостију са западноевропског тржишта, а посебно из Велике Британије. Са циљем да што више домаћих гостију стигне на Црногорско приморје, прије извјесног времена организована је велика и, надамо се, успјешна акција „Караван Монтенегротуриста 77“.

Најбоље резултате за сада постижу хотели у Бечићима, Сутомору, Тивту, а у Будви — на Словенској плаџи.

С. Г.

Приморске Новине

ЛИСТ ССРН ОПШТИНЕ БУДВА

ИЗЛАЗИ ПЕТНАЕСТОДНЕВНО

ГОДИНА VI • БРОЈ 106. • 10. ЈУН 1977.

ЦИЈЕНА 2 ДИНАРА

ЗНАЧАЈНА КУЛТУРНА МАНИФЕСТАЦИЈА

Трећег јуна су са зидина Старог града фан фаре обласиле почетак Шестог фестивала „Дани музики Свети Стефан“ — Будва“. У име града домаћина све учеснике ове репрезентативне културне смотре — њене организаторе, ауторе, извођаче и све домаће и стране госте — поздравио је и заједно им добродошлицу предсједник Извршног одбора Скупштине општине Будва друг Станко Гиговић, који је, између остalog, рекао:

„И ове године изражавамо велико задовољство што смо домаћини једне тако значајне југословенске културне манифестације и осећамо се почашћени што у Будви борави толики број познатих музичких умјетника, педагога и стваралаца из свих наших република и покрајина. Сваки сусрет с њима, како на концертима тако и приватно, представљање за нас посебан доживљај, нешто што се памти и што трајно остаје у сјећању.“

Ова јединствена манифестација, која је већ постала традиционална, почела је 1972. године, када се, „у ракови природе и раскоши архитектуре“, било окупило преко 50 солиста из свих крајева наше земље. Следе-

ће, 1973. године фестивал врхунских мајстора озбиљне музике почео је да израста и у својеврсну школу која је васпитавала све one који су жељели и који желе да уче како се воли музика. Трећи фестивал, отворен прије три године у живописном амбијенту манастира Подманице, значио је још један крупан корак напријед и попримио димензије општег југословенске музичке смотре, док је четврти остао у сјећању по томе што је представљао својеврсну туристичку атракцију. Са тринаест концерата и уз учешће преко 150 извођача, прошлогодишњи фестивал је недвосмислено потврдио да је иtekako потребан метрополи црногорског туризма.

За девет дана, колико је трајала шеста по реду смотра, продејствовало је око тридесетак најбољих наших извођача из Београда, Загреба, Новог Сада, Титограда, Сарајева, Сплита и Скопља, не рачунајући Симфонијски оркестар РТВ Титоград и хор „Станко Драгојевић“. У овом времену изведена су

дјела познатих класика — Бетовена, Моцарта, Хендла, Шостаковича, Шуберта, Баха, Шумана, Брамса, Шопена, Чајковског и Равела, затим Боре Тамишића, Јакова Готовца, Божидара Купца, Благоја Берса, Дејана Деспића, Душана Радића, Константина Бабића, Ерика Јосифа, Василија Мокрањца и других. Остали су нам у сјећању Душанка Симоновић, Младен Раукар, Гордана Сремчевић, као и концерти сарајевских умјетника и тоградског ансамбла, вече македонских умјетника, најзад више концерата посвећених музичи романтичара.

С. П.

ОБАВЈЕШТЕЊЕ

СЛЈЕДЕЋИ БРОЈ „ПРИ МОРСКИХ НОВИНА“ ИЗАДИ 10. ЈУЛА 1977. НА ПОВЕЋАВРОЈУ СТРАНИЦА

РЕДАКЦИЈА

СЛАВНА ГОДИШЊИЦА

На данашњи дан прије тридесет и пет година, у Јубини на Зеленгори, формирана је Четврта пролетерска црногорска бригада, једна од најелитнијих јединица Титове војске слободе, одо револуционарног језгра из кога се развијала наша народна армија. У њен састав сврстали се тога дана 1.011 бораца — 427 чланова КПЈ, 45 кандидата и 247 чланова СКОЈ-а из састава Ловћенског, Зетског, Комског, Дурмиторског и одреда „Бијели Павле“, који су у дотадашњим окрајима против окупатора и његових слуга били стекли значајно борбено искуство.

„Наша борба биће тешка... Побједа ће бити наша и ничија него наша!“ — те ријечи друга Тита уливале су борцима и старјенимама вјеру у побједу и снагу да издрже највеће напоре и поднесу најтеже жртве.

У току трогодишњег ратног пута Четврта пролетерска бригада борила се широм наше домовине. Ливно, Јабланица, Јаворак, Ибар, Краљево, Срем и, нарочито, Вилића гумно, Јубин гроб и Колашин бисери су у низу херојских прегнућа и дивних побједа ове бригаде, потврда њене славе и величине. У нападу на Ливно, децембра 1942. године, нарочито се истакао ћен другог батаљона, који је читав дан водио огорочну борбу против непријатеља и допринио извршењу Титовог наређења: „Ливно мора пасти!“ Тај исти батаљон је, на целу са легендарним јунаком Ником Стругаром, извојевао 2. марта 1943. блиставу побједу на Вилића гумну. У садејству са Трћком крајишком, Бригада је разбила непријатеља и спасила сигурне скрти 4.000 ратљеника... Борба друге чете Трећег батаљона на Јубинском гробу једна је од најблеставијих у епопеји Сутјеске и читавом народнослободilačkom рату...

На ратном путу Четврте пролетерске бригаде, који је трајао 1.070 дана и био дуг преко 24.000 километара, ређало се више од седам стотина битака и извојеван је велики број побједа. Од 1.011 бораца из њеног првог строја смртну храбрих пало их је 513, а од око 15.000 бораца, колико их се до краја рата борило у њеним редовима, погинуло је 3.000, а рањено је 6.000. У њој су се, поред Црногорца борили Срби, Хрвати, Мусиманци и припадници других народа и народности из наше земље, а касније и Руси, Италијани и Пољаци: Четврта црногорска била је у пуном смислу тих ријечи бригада братства и јединства, југословенска и интернационална.

Међу стотинама и хиљадама храбрих, из редова Четврте пролетерске израсло је 49 народних хероја, а она сама, поред похвала Врховног команданта друга Тита, добила је највиша одликовања Орден народног хероја, Орден народног ослобођења, Орден партизанске звијезде са златним вијенцем, Орден заслуга за народ са златном звијездом и Орден братства и јединства са златним вијенцем. Уписано златним словима на многим спомен-плочама, име ове словом овјенчане бригаде посе улице и школе у многим градовима. Јединица ЈНА која наставља борбене традиције Четврте пролетерске црногорске бригаде, преживјелим борцима који су нераскидиво везани за бригаду у којој су и са којом су узрастали, слави њене јубилеје и на њеном примјеру самопријегору и јунаком највећима.

Моменат са отварања изложбе земаља у развоју на Јадранском сајму

УЗ ЈУБИЛЕЈ
ДРУГА ТИТА

НЕЗАБОРАВНИ СУСРЕТИ

СУСРЕТИ С ДРУГОМ ТИТОМ — прије рата, у току борбе и послије ослобођења — ни у једној прилици нијесу били обична виђења генералног секретара Партије и партијца, врховног команданта и борца, предсједника Републике и грађанина — они су увијек значили много више, остајали као незаборавни у сјећању и били охрабрење, упутство за акцију и неподешиви путоказ. Ево сјећања Владислава Рибникара, др Гојка Николиша, Николе Љубичића, Младена Ивековића, Владимира Назора, Младена Ољаче и Јосипа Видмара — да бисмо њиховим очима сагледали Титоа лично.

Био је мај 1941. године. У окупираним Београду, у стану Владимира Рибникара, Тито је припремао устанак народа Југославије, први и за другу годину једини оружани отпор у Хитлеровој тврђави. Као и све сағоворнике, он је задивљавао свог домаћина, који није ни знао да се под његовим кровом налази генерални секретар Комунистичке партије Југославије.

„И тада у мају 1941.“ — највиши сјећања Владислава Рибникара — „на тој тераси у Београду, испред куће су у заглушијој буци пролазиле немачке колоне посматрају сам га како мирно, без журбе и без нервозе — као да ради сасвим неважан посао, као да се забавља — прелистава курирска писма и систематично палија једино за другим она која су постала непотребна, и како на танким листићима папира широким потезима пера исписује своје сајете и поруке које ће курири чосити широм окупираних и раскоманданих земаља. Тим цедуљицама које сам тада, не слутети им сав значај, гледао како се бијаде на сунцу, припремана је са времена наша историја...“

А ево како је др Гојко Николић, борац шпанског грађанског рата, доживио свој први долазак у ослобођеној Ужице... Економ, један сијео чича србијанској лике, понуђено меморандумом и куваним говедијом. Потом ми дежурни показа кревет и рече да се сутра дан јавим другу Старом.

Друг Стари?

Легао сам и дugo размишљао о другу Старом. Знао сам да ће то бити друг Тито, онај чије смо чланке с постисом „ТГ“ у „Блатену“, у одреду на Гочу, читали и прорадјивали с посебном пажњом онај који нас предводи, који зна више од ма која од нас, који преовиђа све и који ће наћи излаз из сваке ситуације. Необично осјећање сигурности владало је тада сваким партизаном, при помисли да имамо Тита, генералног секретара Партије, и да је он баш ту међу нама, а не богзна гоје „горе“. Генерални секретар Партије и врховни командант наше војске! То значи да је наша ствар у правим рукама и да нема више оног „хемо ли нећемо“: неће бити повратка ни скретања с овог курса и тај мутлаг са четничким бине вљада рашичићем...“

Два мјесеца касније, послије ужичке Републике, једине слободне територије у окупирanoј Европи, послиje Кадињаче и по руке: „Ми одлазимо, али ћemo се вратити“, у Рудом је пред стројем бораца из Црне Горе и Србије стигао друг Тито. „Потоје примио рапорт“ — сјећа се тог дана, рођендана Прве пролетерске бригаде, друг Никола Љубичић — „и оштрим војничким кораком обишао постројена четири батаљона, друг Тито изађе пред средину строја и одмах у почетку рече нам:

— Ви од данас носите часно пролетерско име које никад и нигде не смијете окаљати...

А мало касније, прошетавши се испред нас бодас:

— Пред нама стоји још и ге како тешки задаци и тешке борбе, али нема тако тешких задатака које пролетери не могу савладати!

Даље нам је говорио о тешким којима које стоје на нашем путу. Јасно их је предочио, али нам је, исто тако, била све јаснија и перспектива победе.

Маријан Детони:

Маршал Тито

Усљедило смо слушали његов говор, „Да сигури смо ми, друге Тито! Пролетерско име нећemo никаде и никада окаљати“ — говоре искре из очију бораца упртих данас у Тебе, те говоре одлучни изрази лица. „Спремни смо на све тешкоће и напоре, спремни смо дати и свој живот за слободу!“

народна власт. У Бихаћу је, у новембру 1942. године, одржано прво засиједање Антифашистичког вијећа народног ослобођења Југославије.

... Знао сам да ћу у Бихаћу — највиши сјећања

изгледао је као оличење отпора и борбе, да ми се чинило да не видим само једног човјека и једног новог војсковођу, већ да иза његових леђа стоје безброжне армије наоружаног и голоруког народа — тако је сусрет с другом Титом доживио књижевник и борац Младен Ољача.

на клупу... Он је био окренут десницом према младим борцима из цијеле Југославије. Био је чврст, насијан и срећан. У војничком одјелу, без икаквих ознака, наоружан као и већина наса, у чизмама, са црвеним гајтаном од рамена до опасача и са шубаром у руци на којој се истичала велика црвена петокрака звијезда са спром и чекићем, изгледао је као оличење отпора и борбе, па ми се чинило да не видим само једног човјека и једног новог војсковођу, већ да иза његових леђа стоје безброжне армије, наоружаног и голоруког народа!“

... Колона креће, Команда пада: Сваки на своје мјесто! ... Данас води друг Стари“ — чује се један глас у мраку — читамо из записа Младена Ивековића. „To значи да ћemo се брзо кретати. Друг Стари сложи као најбољи и најбржи пјешак у колонама Врховног штаба. Већину свих наших покрета он превalaју пјешке као обичан борац. Ријетко кад појаше свога коња. С дугим плањинским штапом у руци, у лакој униформи и чизмама, Стари се успиње и спушта брзо и с лакоћом нашим теренима, не пазиши много не то да ли га његови противници у стону стижеју. Треба добро притечути опанке кад је Стари на челу колоне...“

... Сад најбоље видим — истрагли смо неколико реченица из дневника Владимира Назора — „какав је у тежим моментима. Постаје шутљиви, боре на чelu усјекују му се још дубље, или унутарњи неки немир савладава готово потпуно. Не може да мисли да се на нешто одлучи сједећи у склоништу. Излази на двор, осама се и станове да шета хитрим чврстим кораком, главе малко пригнуте.

слове живота и рада, за успјехе и жртве. Тих дана с другом Титом сусрио се Јосип Видмар, који је о томе сусрету забиљежио:

... Прима вратима је велики писаћи сто, још јаче осајетљен и пун папира. За њим је сједио Тито. Пришао сам му, преоставио се и, као од нечега ослобођен и дирнут, сјео на понуђену столицу. Мотрио сам његову појаву са свом тежњом и усрдсређеношћу за које сам способан. Средњег је раста, чврсто грађен, главу држи поносно. Лице му је блиједо, обријано, коса плава, на сље-поочицама просиједа чело вијоко, очи му леже дубоко, сје тломодре су, мало замагљене и уморне, нос изразито повијен, израз уста бескрајно комплициран, брада јака, читав израз лица енергичан и очарајајући. У њему је нешто наполеонско, а могло би да буде и лице умјетника. Његово понашање је редизвишано и мирно, али су му кретње брзе и нервозне.

Посматрао сам га као од нечега ослобођен, скоро бих рекао олакшан. Питања која су ме на путу испуњавала немиром и бригом била су сада ријешена. Не бих сада знао одговорити зашто, али ми је већ било јасно да су у том чврскују једињени енергија и чар, енергија и нека очарајајућа снага, која је дата само најдрагоценјим и најлеменитијим природама. Осјећао сам у њему нешто заносно и полетно, нешто чврсто реално и уједно узвишеног...“

Да завршимо како смо по чели: сусрети с другом Титом, увијек незаборавни и очарајајући, били су охрабрење и подршка, упутство за акцију и путоказ у борби.

Приликом његове прве посјете Будви другу Титу

је предат спомен-албум

Прошла је скоро година дана у борбама. Првој пролетерској пријатељствују се се нове бригаде, ударне и пролетерске, дивизије и корпуси. На ослобођеној територији функционисала је нова

сјећања књижевника Младена Ољаче — „видjeti човјека који је већ улазио у легенду, и зашиљао сам тај сусрет. Познају га, мислио сам... Био сам најману у групи делегата са Козаре и узлуд сам покушавао да кроз високи зид леђа и шињела поново видим човјека у црном одјелу. Скочио сам

Покаткад маше несвесно руком. То дugo не траје. Наједанпут станове, диже високо главу, запали цигарету и враћа се ведар без боре на чelu, рекао бих, с неким подсмијехом на уснама. Тако сада зове к себи, диктира и даје налоге...“

ИЗГРАДЊА РЕГИОНАЛНОГ ВОДОВОДА

ВОДА ЂЕ КРЕНУТИ КРОЗ ПЛАНИНУ

ПРОБЛЕМ СНАБДИЈЕВАЊА приобалног појаса Црне Горе водом, о коме се већ одавно говори и који је тек дјелимично решен у будванској комуни, биће, како се очекује, скинут с дневног реда у скорој будућности. Није ријеч ни о каквом изненадном открићу огромних резерви воде, већ о задатку на чијем су рјешавању ангажоване све приморске општине заједно са Цетињем.

Представници „жедних“ комуна потписали су Самоуправни споразум о изградњи регионалног водовода и канализације, након чега су обављени многи припремни радови, тако да ће ускоро почети да се и на терену конкретно ради. Предвиђа се да до 1980 године сва мјеста на јужном Јадрану добију воду за пиће у довољним количинама.

Координациони одбор за изградњу регионалног водовода и канализације с познатим стручњацима за хидрологију имао је доста муке да од 42 предложена рјешења за снабдијевање приобалног појаса водом изабере два, а сада предстоји избор оног — правог.

— Одлучили смо одакле да обезбиједимо питку воду за Црногорско приморје и Цетиње — рекао нам је инжењер Мирко Ивановић, дојскорашњи предсједник Координационог одбора. — Према студији „Енергопројекта“, њен извор треба да буде Ска дарско језеро, односно вјештачко акумулативно језеро у Прмици, које би се створило након изградње бране. У току је израда идејних пројеката.

Према садашњим процјенама, за изградњу регионалног водовода и канализације биће потребно око двије милијарде динара. Постоје обећања неких домаћих и иностраних фирм, али све треба тек реализовати. Приведене су крају формалности око оснивања радне организације за изградњу регионалног водовода и канализације. Њен ће назив гласити „Црногорско приморје“. Сједиште ће јој бити у Тивту, а њен генерални директор биће Мирко Ивановић.

Вода из залећа треба да на море стигне кроз планину. пробијање тунела, дугог шест километара кроз масив Паштровске горе, стајаће око 200 милиона динара.

— Доста је скупо, али другог излаза нема — истиче Мирко Ивановић. — Жељезница не дозвољава да се цијеви спроведу кроз постојећи тунел „Созина“ на прузи Београд — Бар, пошто то не омогућава његов профил.

Прије двије деценије постојала је идеја да се сјеверозападно од Созине пробије тунел за друмска возила, пошто су успони преко Петровачке горе претешки и за најбоље возаче и возила. По-

Радови на канализацији

што, као што знамо, није дошло до њене реализације, студија о изградњи тунела остаја у некој фијоци — за боља времена, која, изгледа, ево стижу.

— Тунел би требало градити тако да не буде само за воду и друмска возила, већ да се његовом трасом провучу електрични водовод, ПТТ инсталације и гасовод. Сви који би од тунела имали користи требало би да се заједнички договоре о улагањима, како би трошкови око

његовог пробијања могли лакше да се поднесу.

Рачунице пвказују да би изградња тунела за друмска возила стајала око 900 милиона динара. Иако наша Република и путна привреда немају ни приближну суму, идеја је ту. Постоје воде најчешће и да се одговара на састанку, у твом одсуству чак и да будеш критикован а ти да слушаш — љут из оне који то толеришу — десетосторуки ега таквог оговарања, јер то не може бити критика. Може се десити да неко напише критичко писмо и достави га обређеном форуму, а ти ћеш шкргутати зубима од немоћи да сазнаш његову садржину, која, због нечега, за тебе представља табу. Трећи пут те неће позвати на неки значајан скуп где ти је, по положају и стручји, место. Четврти пут ћеш приликом отварања новог угоститељског објекта бити изостављен из широког круга званица, да би ти се ставило до знања да ти међу проранима нема места.

С. ГРЕГОВИЋ

IN MEMORIAM

КРСТИЋА - КИЋА БАЈКОВИЋ

Седмог јуна сахрањена је у селу Грађанима Крстића - Кића Бајковић, која је читав свој живот посветила борби радничке класе и, увијек спреман на самоодрицања и жртве, дала значајан допринос у борби за слободу и изградњу наше земље.

Рођена 1889. године у Турској, где јој је отац радио у једном каменолому, Крстића је од најранијег дjetinjstva упознала борбе београдске главњаче, а у спетембру 1941. године прије смрти је у редове Комунистичке партије Југославије. Хапшена од Јотићеваца и Специјалне полиције у току рата, она се јуначки држала у истрази, бодрила своје другове и другарице и као партијски радник била примјер како се треба борити.

Иако је умрла у дубокој старости, у осамдесетсмој години живота, чини нам се да је њена смрт прерано дошла, јер је свака смрт пре рана када су у питању личности каква је била поновна партизанка Гора, неустрашиви борац и херојска мајка Крстића-Кића Бајковић.

НАШЕ НАРАВИ

БУМЕРАНГ

Бумеранг је оружје аустралијских урођеника — дужачка дашчица од тврдог дрвета, на крајевима пљоснати, у средини коленасто савијена; ако не погоди циљ, враћа се онаме који ју је бацио, а у повратку може ћевичног баčача, и да повриједи.

Слично се може десити и са критиком, али не баш сасвим. Није доволно само добро „нишанити“. Треба изабрати погодно вријеме за „циљање“, згодно место за „заклон“ и гађати само незаштићене и појединачне циљеве. Дрзнији ли се да ураши друшчије, буди спреман да те, заједно с твојим критичким мислима, заступи „громови“. А за обрану су, поред добро постављених „громобрана“, потребни и челички живици.

Сви смо — неко мање а неко више — критички настројени, некад и без нарочите потребе. Најчешће сматрамо да је ријеч „самокритика“ вјештачка творевина, тј. да су прва четири слова некакав прирепак, који треба да елиминише. Вјуче то коријене из давнина — од времена велике борбе за престоље међу братствима и племенима. Ако би се неко дрзнуо да прозори нешто на рачун виђенијег племенника (некога би, мање угледног, и у оно вријеме јегривали), испријечио би се испред њега штит његових братственика, па би се „напасник“ зло провео. Дешавало се да критиковалог ишичбукају унутар братственичког круга, али је то и остајало: на тај начин штитио се углед братства и племена, и то по сваку цијену.

Ослабиле су племенске и братственичке везе, али не колико би било потребно. То лабављење надомјестило су — ништа мање опасне пријатељске везе. Оне рођачке су видљиве, јер су по крви, а ове друге — су резултат различитих спрега и интереса — вјешто камуфлиране и у разноразне нијансе префарбане, због чега их је тешко демаскирати. Раније се испред критикованог истурао са братственичким штитом, а сада братственички и пријатељски вјешто укомпоновани, широки и непробојни.

Ех, када би само то одбрамбени штит био, прости јади, него су ту и стријеле, спремне за одатињање и једне отровне, друге у катран замочене, а треће, просто тако, да застраше, изморе, обесграбре, омаловаже. Зато, критичару, уколико, ипак кренеш, провјери техничку исправност „громобрана“ и чврстину својих живица. Јер: кренуће те стријеле око тебе, ако не могу кроз тебе, најчешће нечујно, рјеђе с буком, али у серијама. Може се десити да ти се одговара на састанку, у твом одсуству чак и да будеш критикован а ти да слушаш — љут из оне који то толеришу — десетосторуки ега таквог оговарања, јер то не може бити критика. Може се десити да неко напише критичко писмо и достави га обређеном форуму, а ти ћеш шкргутати зубима од немоћи да сазнаш његову садржину, која, због нечега, за тебе представља табу. Трећи пут те неће позвати на неки значајан скуп где ти је, по положају и стручји, место. Четврти пут ћеш приликом отварања новог угоститељског објекта бити изостављен из широког круга званица, да би ти се ставило до знања да ти међу проранима нема места.

Охладиће према теби рођаци и пријатељи критикованог, а неки ће престати и да ти се јављају. Осјетиће то, колико-толико, и твоји укућани. Орећаће кућне и службене посјете. Измијениће се и неки пријатељи: стискаће ти криомице чврсто руку, а бежжати од тебе на јавном месту. Немој да се зачудиш што је власник возила, с ким си често на посао ишао, при твом пролазу „заузет“ разгледајем мотора. Чачкаће ти по животу и поријеклу од мајчине сисе до данас, тражећи могуће основе за твоје критичко наступање. Покушаће да те уклоне у групе и групице — иако си сам самит, без икога уз себе — само да би те обезвриједили. Може се десити да те, у повјеренju, другима представљају као интригант, чак и да те повезују с неким политичким подземљем, не наводећи његову дефиницију. Немој да се зачудиш ако покушају да заљуљају другима постола, само да би тебе то растресло и парализало.

Ето колико могу да буду мокни удружени рођачки и пријатељски „штитови“, како може да буде та борба жештока и немилосрдна! Зато, критичару, добро погледај какви су ти громобрани и живици потребни и, уколико немаш снаге ти „савиј шипке или дижи сидра“.

Шалим се ја, критичару, никада не смијеш да будеш пессимиста. Без обзира на могућност повраћаја критике као бумеранга, ми је морамо његовати, развијати, изоштравати. Другачије не би вљало. Када критичару буде више, прскаде штитови бранилаца, јер ће таквих бити све мање. Оно, тачно је, стално смо у некој трици. Журимо колико можемо. Не стижемо да се увијек иза себе окренемо. Ипак морали бисмо то чешће да чинимо. Остају иза свих нас путање — и праве и кривудаве, и видљиве и невидљиве. Међутим, када се окренемо, не треба да заљавимо главе у пијесак. Треба ренти отворено што се мисли о тим путањама, о слабостима у њиховом пројектовању и грађењу, јер се само тако може спокојно ини даље. Само ће тако иза нас остатији путање, и праве и видљиве, без грешака у пројекту и градњи. Иако су многи пројектанти и инжењери сујетни на своје творевине, њихова сујета не би требала да буде препрека за свестрану анализу њиховог рада. Не смијемо стварати фешије од личности, без обзира на њихове способности, а то како у њиховом тако и у заједничком интересу.

Зато „бумерангијо“, иди увијек прсимице и често и добро „нишани“, јер ћеш само тако остварити своју улогу у друштву, која ти припада и коју ти нико не може одузети, без обзира колико те „муња“ са „штитовима“ гађаје и погађаје. Јер да ти кажем у повјеренju, нема непробојних штитова, без обзира колико били дебели и широки, без обзира колико их братственичких, рођачких племенских и пријатељских рук држали. Има само исправних и неисправних људи, а ове друге не бисмо смјели никада остављати на миру, без обзира да ли се ради о крупним или ситним грешкама.

Димитрије ЈОВОВИЋ

У ГОДИНИ КВАЛИТЕТА

ПРУЖИТИ ГОСТУ КОМПЛЕТНУ УСЛУГУ

Ова година је проглашена за годину квалитета у привреди црногорског туризма и, ако је судити по хотелу „Сплендид“ у Бечићима, може се очекивати да ће бити боља од претходних. У хотелу влада примјерна чистота, а предусретљивост особља је изнад сваког очекивања. У разговору с директором и шефом ресторана, сазнао сам да уводе и једну новину: госту неће бити само „издекламовано“ шта имају од пира, већ ће конобар с колицима, на којима ће се налазити десetine врста пира, прилагити госту за столом и понудити му избор и, по потреби, препоручити му врсту пира која најбоље одговара уз предјело или главно јело.

Међутим, напори ових вриједних угоститеља могу само дјеломично дати добре резултате, због тога што госту није пружена комплетна услуга и потпуно је занемарена његова анимација музиком.

БРИГА О ЗАБАВЉАЊУ ГОСТА — УЗГРЕДНА ДУЖНОСТ

Просто је невјероватно да се још није схватило да није доволно госту пружити све што задовољава искључиво његове физичке потребе, а да се његови пртњеви у вези забавног живота још увијек рјешавају рутински: обично је једна особа задужена (то јој је, најчешће, споредна дужност) да води рачун о ангажовању оркестара и музичара за све објекте! Несхвতљиво је да се за конобара тражи одређена квалификација, за набављача — познавање тржишта, производње и дистрибуције роба. Бармен мора по знати све врсте пира и „законитости“ њиховог мијешања при спровођању кок тела. Кувар мора, такође, изврсно да познаје свој затрат. Не може се ни замислити да лице на посулу дактилографа не зна да куца на писаћој машини или да туристички водич не познаје језик гостију које води. Значи, сви морају познавати посао који обављају осим оних који се брину о томе да анимирају госте културно-забавним програмом!

Ако знамо да „Монтенегротурист“ располаже и у европским размјерима великом капацитетима и да има неслућене могућности у вези организације и анимације гостију путем музичких манифестија, онда је тешко схватити због чега још увијек постоји схватње да тај посао може обављати било ко, а не квалифицирани организатор који првенствено добро познаје музiku и могућности њене примјетне у одређеном објекту.

С обзиром да је културно-умјетничка анимација туриста важна компонента приближно као и спавање, исхрана и купање, онда се и том задатку мора прићи с другачијим позицијама него што се сада ради.

МУЗИКА СЕ ПОРУЧУЈЕ — КОЛИЧИНСКИ!

У ресторану „Сплендид“ затекли смо углавном сређиваче особе — Њемце. Му-

ТО ПОДРАЗУМИЈЕВА БРИГУ О САДРЖАЈНИЈЕМ КУЛТУРНО-ЗАБАВНОМ ЖИВОТУ, А ОНА ЈЕ, НАЈЧЕШЋЕ ЗАНЕМАРЕНА

зички „програм“ изводио је „пијаниста“ на електричним оргуљама, свирајући нешто што је требало да буду Штраусови валцери, а представљало је немогућу мешавину свих валцера са крајње примитивном импровизацијом која не доликује ни посљедњој друмској механици у најзабитијем селу наше земље! Да невоља буде већа, свирач је пустио појачало до краја и у високој дворани створио такву буку да смо се за столом морали довишивати. Да „слика“ буде потпуна, „пијаниста“ је за вријеме свирања држал цигарету у устима, незаинтирани пребирајући по диркама! Рекао сам шефу ресторана и директору хотела да би боље било када би пуштили плаче с квалитетном музиком, јер би уштедје ли новац, а гостима пружили бољу забаву. Сазнао сам да особље хотела не утиче на избор музике — то је зато да лица које је за то „задужено“. Значи, објекти добијају музику као што им се дистрибуирају вино, млеко или кромпир, с том разликом што набављач познаје робу коју му испоручују, квалификован је за то, то му није споредна дужност. Он од трговине не поручује 1.000 килограма меса или 1.000 литара вина, већ тачно одређује које вино и какво месо жели. — Роба се поручује тачно по намјени и одређеног квалитета, а музика једноставно — количински! Уз то се, очигледно, не води рачуна о томе какав је хотел, колика је сала, какав је национални, социјални и старосни састав гостију. А мора се знати да исти оркестар не може да свира у сали и на тераси, односно да у сали мора свирати много тише. Неопходно је познавати основне законе акустике и поштовати број децибела које људско ухо може да прими а да то код њега не изазива бол и непријатност, већ опуштеност и пријатно расположење.

Квалифицирана лица морају да располажу податцима о свим објектима, затим какви се гости претежно налазе у њима, да би се на основу свега тога одређивали музички састави, строго водећи рачуна о њиховој намјени. Други не мање важан дио посла јесте да главни организатор зна квалитет оркестара или музичара које треба ангажовати за сезону. Ако је састав или група афирмисана, онда уговором треба прецизирати да одређени музичари, који сачињавају тај састав, морају у њему и наступати, а не (као што се догађа) да под тим именом наступи оркестар који од познатог квалитета има само назив! Не може се ангажовати анијдан музичар (осим познатих), а да претходно није прошао кроз аудицију јер ће се, иначе, десити оно што се десило и са „пијанистом“ у „Сплендиду“, и не само у њему. Јасно је да се ангажовање музичара не може пропустити нестручњаку, човјеку који није музички обра-

зован и не посједује искуство и знање организатора културно-умјетничких дјелатности.

ЗАДЊИ ЈЕ ЧАС...

„Монтенегротурист“ је у огромној предности над осталим угоститељским организацијама, јер може из једног центра да распоређује музичаре и остale извођаче на цijелom простору од Херцег-Новог до Улциња и Моковића. Може да има тачну евиденцију свих сала и тераса и да створи такав коло салаш забавни ансамбл који би могао анимирати туристе на цijелom овом потезу и да, што је најважније, посједује врхунски квалитет извођача без конкуренције у југословенском размјерама!

Ако знамо да још увијек забавни живот туриста у 90% представља музика — а добра и прикладна музика — да би била добра и за туристичку атрактивност, поготову ако се јављају изузетном облику, па с општег гледишта представљају природне ријектости.

Будванска ривијера спада у такву средину где су природни елементи дошли до савршеног изражавају и компоновани у једну цјелину, представљају прави драгуљ туристичке поизузе. Међутим, у туристичкој пропаганди обично се дају упозните карактеристике будванског поднебља. А циљ пропагирања јесте упознавање туриста са свим карактеристикама природно-географске средине.

Навешћемо најосновније податке природно атрактивних фактора будванске регије. Клима чини један од главних природних атрактивних фактора туризма. Људски је организам врло подложан утицају различитих атмосферских елемената који сачињавају климу одређеног простора, а по којима се разликују и појединачни типови климе: једни позитивно дјелују на организам и расположење човјека, његову физичку и психичку активност, а други дјелују дестимулativno и негativno. Зато човјек који тражи одмор бира one пределе који му климатски одговарају, а то су најчешће подручја са средоземном или са панонском климом. Иако климатске карактеристике других медитеранских земаља атрактивне дјелују на туристе, оне се међусобно битно разликују. Разлике се огледају у инсолацији, падањима, влажности ваздуха, температуре ваздуха и мора, барометарском притиску и јачини вјетрова.

Поднебље Будве има средњу годишњу темперaturu 15,8°C, а годишња амплитуда износи 16,9°C. Period са дневном температуром ваздуха изнад 18°C износи 141 дан — дужи је за 35 дана него у Ници, на Азурној обали. Просјек температуре по годишњим добима износи: с прољећа — 14,0°C, лети 23,1, ујесен — 16,9°C и зими — 9,3°C.

Кретање мјесечних температура није равнотечно. Највећи мјесечни просјек биљежи се у августу — 23,2°C (апсолутни максимум 37,5°C), а најнижи је у јануару 12,6°C. Инсолација износи око 2.600 часова годишње, односно око

Увијек привлачни — „Хаваји“ дану

зно бити испод границе која изазива бол у људском уху.

Издаци који би покривали трошкове неколико висококвалификованих организатора представљали би неизненадну ставку у односу на суму која се троши за ову сврху. Међутим, издаци би се, и поред тога, смањили, јер би боља организација и бољи распоред извођача смањили број учесника, а по-бољши квалитет извођача, што је немјерљиво у односу на резултат који би произишао из оваквог начина рада.

Иван БАЈИЋ

МОЖДА НИСТЕ ЗНАЛИ

Природне карактеристике Будве

седам сати дневно. Иначе, на Медитерану инсулација износи 2.300 часова.

Највећи број туриста долази на море на чији степен привлачности утичу клима и квалитет околног простора, а нарочито његова својства у првом реду топлина, салинитет, прозирност, боја и валовитост.

Просјечна сланост Јадрана износи 38‰ (Црно море 15‰—18‰). Велика сланост има већу здравствену и хигијенску улогу, а доприноси прозирности воде и лакоћи плivanja. Прозирност у Средоземљу достиже око 25 метара, али у појединим пределима је много већа, пред Никоном 40, а у Јужном Јадрану, чак, 56 метара. Захваљујући термичким својствима приобаља мора купалиште сезоне не подручју будванске ривијере може се продужити на око 180 дана у току године јер температура воде виши од 18°C, траје од 10. маја до 8. новембра (туристичко подручје Гданска у јулу и августу има просјечну темперaturu око 19°C).

Будванска подручје се у пропагандном материјалу рекламира првенstveno lijepljim pješčanim plakama. U pjeskotima, izostaju širi i konkretni podaci o svakom prirodnom motivu. Тако је хотелски комплекс у Бечићима познат по томе што је лоциран на сајму Бечићкој плажи. У склону тога требао би навести основне карактеристике плаже: дужину (1.950 метара), ширину (у просјеку 40 м), површину (78.000 м²). Полазећи од усвојених светских стандарда то омогућава да се истовремено може купати на њој 13.000 лица. Као пjeskovita плажа у погледу гранулације пјеска (1—10 mm) врло је погодна и за хелиoterapiju. По свим својствима она спада у високу "I-a" категорију, а 1935. године добила је као најлепша приrodna плажa на Медитерану međunarodno признањe "grand prix" u Parizu.

Географске карактеристике неког подручја чине примаран фактор за определјење гостију пријателја одлaska са одмором. Тако је хотелски комплекс у Бечићима познат по томе што је лоциран на сајму Бечићкој плажи. У склону тога требао би навести основне карактеристике плаже: дужину (1.950 метара), ширину (у просјеку 40 м), површину (78.000 м²). Полазећи од усвојених светских стандарда то омогућава да се истовремено може купати на њој 13.000 лица. Као пjeskovita плажа у погледу гранулације пјеска (1—10 mm) врло је погодна и за хелиoterapiju. По свим својствима она спада у високу "I-a" категорију, а 1935. године добила је као најлепша приrodna плажa на Медитерану međunarodno признањe "grand prix" u Parizu.

Географске карактеристике неког подручја чине примаран фактор за определјење гостију пријателја одлaska са одмором. Тако је хотелски комплекс у Бечићима познат по томе што је лоциран на сајму Бечићкој плажи. У склону тога требао би навести основне карактеристике плаже: дужину (1.950 метара), ширину (у просјеку 40 м), површину (78.000 м²). Полазећи од усвојених светских стандарда то омогућава да се истовремено може купати на њој 13.000 лица. Као пjeskovita плажа у погледу гранулације пјеска (1—10 mm) врло је погодна и за хелиoterapiju. По свим својствима она спада у високу "I-a" категорију, а 1935. године добила је као најлепша приrodna плажa на Медитерану međunarodno признањe "grand prix" u Parizu.

Географске карактеристике неког подручја чине примаран фактор за определјење гостију пријателја одлaska са одмором. Тако је хотелски комплекс у Бечићима познат по томе што је лоциран на сајму Бечићкој плажи. У склону тога требао би навести основне карактеристике плаже: дужину (1.950 метара), ширину (у просјеку 40 м), површину (78.000 м²). Полазећи од усвојених светских стандарда то омогућава да се истовремено може купати на њој 13.000 лица. Као пjeskovita плажа у погледу гранулације пјеска (1—10 mm) врло је погодна и за хелиoterapiju. По свим својствима она спада у високу "I-a" категорију, а 1935. године добила је као најлепша приrodna плажa на Медитерану međunarodno признањe "grand prix" u Parizu.

А то је веома потребно, утолико више што фактори нашег подручја имају компаративне предnosti пред осталим туристичким регијама рецептивних земаља.

Мр Трипко Матовић

Канализација идуће године

Четири основне организације удруженог рада — "Водовод и канализација" из Будве, Геолошки завод из Титограда, "Водовод" из Крагујевца и Грађевинско предузеће "Црнотравац" — изводе радове на изградњи канализационе мреже за подручје Будве и Бечића. Иако је већ

положено преко три хиљаде метара цијеви, завршетак овога поднебног објекта може се очекивати тек крајем марта 1978. године.

Предвиђено је да се фебруарске воде сабирају у колектор који ће бити лоциран између плажа и угоститељских

објеката, а помоћу четири црне станице убаџаваће се у систем за кондиционирање, одакле ће се подморским колектором, дугим два и по килом

АКТУЕЛНЕ ТЕМЕ

КАКО СЕ ТРОШИ СТАМБЕНИ ДИНАР

ШТА СЕ СВЕ ДЕШАВА
са стамбеним динаром, који
се доприносом издваја за о-
ву увијек „гладну“ друштве-
ну проблематику, који се про-
блеми на овом плану појав-
љују и какве се тешкоће до-
гађају у вези с одржавањем
стамбеног фонда била су пи-
тња на која смо потражили
одговор на најмјеродавнијем
мјесту — СИЗ-у за станова-
ње.

Одмах да кажемо, станбе на политика, боље рећи начини трошења „стамбеног динара“, у Будви била је дуго присутна тема разних састака и скупова, нажалост више у смислу изношења негативности него похвала. Чињенице говоре да је у овој области прилично заведен ред, строго се води рачуна где ће се средства уложити и шта ће се десити са сваким динаром намијењеним за стамбену изградњу. О свему томе разговарали смо с предсједником СИЗ за стапавање Вучетом Неловићем.

дање буџетом Недовићем.
Да подсјетимо. Самоуправним споразумом обезбијеђено је да се за изградњу станица издваја 6% од бруто износа личних доходака, зна-

дничких станова. Колективи су већ доставили захтјеве за плацеве, а запосленима ће се, од стране матичних организација, одобравати кредити под повољним условима за решавање стамбених проблема. Ми тражимо да износи за комуналне услуге буду

Комуналне за ове станове су ду толики да се њима покрију само стварни трошкови. За ово се још нисмо изборили — саопштио нам је Вучета Недовић.

За видове стамбене солидарности ове године ће се прикупити 1,200.000,00 динара. Није много, али је, на пример, питање борачких станови на подручју Будве доиста добро решено. Прошле године су борци купили 23 стана, тако су средства за решавања ових проблема ангажована за наредне двије-три године. Захтјева за додјелу станови по борачкој привилегији има још, али су то, како се истиче, у питању

вање. Градњу успорава и неурбанизованост насеља, а све то успорава и по- скупљују градњу. Примјера радим и, да кажем да ће комуналија за изградњу стамбене зграде у Петровцу квадратни метар стана оптерећивати за 1150 динара.

— Самоуправну интересну заједницу за станововање неки третирају као радну организацију, па траже да се из њених средстава финансирају послови који нису у њеној надлежности. Други нас сматрају власницима стана па од нас траже немогуће — да исправљамо пропусте на раније завршеним стамбеним објектима, значи да нечије пропусте и неодговоран однос према друштву исправљамо друштвеним средствима, која имају сасвим другу намјену! Чврсто смо ријешени да не дозволимо да динар за стамбену изградњу иде другдје осим за изградњу нових станова. Ту ћемо да кра-

Комуналци у акцији

Комуналци су овога про-
љећа били активнији него
ранijих година. Види се та-
ко радовима обављеним на
уређењу паркова, зелених по-
вршина и других објеката.
Нажалост, све је то још уве-
јек мало, јер у Будви, Петра-
вцу, Бечејима и Светом Савом
фану годинама, такорећи, ни-
је све ишло како су жеље-
ли грађани и туристи.

плаже или нећемо. Угоститељи их траже, а ми ћемо на kraју испasti једини кривци зато што су биле нечишће. Ако бисмо знали да ће то бити наша дугорочнија обавеза, ми би смо се и за тај посао припремили. Овако испада по оној народној. —
Код много отаца, дјеша!

У разговору смо се увјерили да се у комуналним службама одговорно размишља о проблемима и, уопште, о сјутрашњици. Рекли су нам да су формирали грађевинску групу за обављање ситних грађевинских послова: купили су неколико машини, којима могу да врше оправке улица, да за потребе хотела и мјесних заједница обављају послове у интересу љепших изгледа мјеста. Кажу да нуде ниже цијене од свих других извођача, а мјесним заједницама поручују да се с њима могу договарати о динамици плаћања итд., итд.

— Нудимо сарадњу с другим штвено-политичком заједницом и другим организацијама. Спремни смо да изградимо све санитарне уређаје на плажама, а да наплатимо само стварне трошкове. Једини је услов да те послове обављамо од октобра до маја наредне године и да то буду трајна рјешења, јер када су у питању комуналне, привремена рјешења су најгора. У овој радијој организацији су спремни да преузму — направно уз накнаду — и одржавање путева четвртог реда. Кажу да су спремни да бесплатно, у том случају, учествују у изградњи сваког новог сеоског пута.

Све смо ово изнијели, не само да бисмо извршили свој задатак у информисању читалаца, већ и да бисмо, прије свега, дали подршку пред лозима који обећавају новине и, уопште, промјену нашег односа према одговорним пословима као што су то комуналије у једном туристичком мјесту. Што се нас тиче, ми смо, бар нам се тако

ГРАЂАНИ ОДМАЖУ У
ОДРЖАВАЊУ ЧИСТОЋЕ

Наши саговорници сматрају да грађани не воде доволно рачуна где ће испразнити кофе са смећем, а наводе да знају за случајеве да се оно избацује кроз прозоре, и то, нажалост, из новосаграђених стамбених зграда! Кајжу да ће ове сезоне сва насеља дуж ривијере бити чистија, да ће се многе улице прати редовно, али траже по моћ и разумијевање. Наглашавају да у кесама за смеће виде једно од рјешења да отпадак буде мање

— Шта је с плажама? —
питали смо Луку Ђосовића
и Миленку Обућину. Конст-
товали смо да им то питање
није било пријатно, мада су
га очекивали.

— Скупштина општине
боље ређи њени извршни органи, још с нама нису потписали уговор о одржавању чистоће насеља, плажа и других површина. Још не знамо да ли ћемо ми одржавати

Ново стамбено насеље у Будви изгралило је Гравевијаско предузеће „Радник“

чи 2% више него што је то позитивним прописима предвиђено. Тих 2% издваја се за борачке станове, станове солидарности и бенефицира-ну станарину, а 4% остаје ра-дним организацијама за рje-шавање стамбених проблема запослених. Но, радне орга-низације издвајају значајна додатна средства за изград-њу станова, тако ће ове го-дине поред девет милиона ди-нара, који ће се сакупити до-приносом, радне организације обезбиједити још петнаест милиона динара за изградњу нових станова. Тако ће ове године у Будви и Петровцу бити завршено, или започети градња 158 станове.

— Друштвено-политички фактори стамбеној проблематици поклањају посебну пажњу: у Будви ће, на пример, ове године радним организацијама бити додијељено 130 локација за изградњу ра-

појединци који стамбено нису угрожени, једноставно се стан тражи из жеље да се више не живи на селу, већ у граду. Када се зна да има особа које су по овом основу стан већ добиле, а још се нису уселиле, већ и даље жи ве на селу а стан издају у запкуп или га уступају рођацима, овакви се примјери не узимају као ургентни за рjeшавање Питање се поставља: како те станове, који се не користе намјенски, вратити друштву? Изгледа да је то постало тврд орах који још ја бити досљедни — каже Бучета Недовић.

Посебан проблем је одржавање стамбеног фонда. Тада посао обавља посебна организација при Комунално-стамбеном предузећу. Задаци су, како се истиче, прерасли снаге ове основне организације, па се већ размишља да се нађе трајније рјешење за овај посао, који је често, са разлогом и изложен негодовањима, критици и замјеркама од стране грађана.

— Наш предлог је да се

— Наш предлог је да се Скупштина општине, чим прије, ангажује да се СИЗ за становаше другачије организује. То је потребно и због тога што она више није а-јурна када се на дневни ред постави нова градња. А вријеме је, када је у питању стамбена градња, драгоцено из више разлога — сматра Вучета Недовић.

ТРАГОМ СПОМЕНИКА ПРОШЛОСТИ

КАКО ЈЕ РАЗГРАБЉЕНО ЗЛАТО СТАРЕ БУДВЕ

ЧУВЕНОЈ АРХЕОЛОШКОЈ ЗБИРЦИ „Античка Будва“, која је стално изложена у Музеју у Будви, недостају најврједнији експонати: златни накит из хеленистичког доба. Прецизније рећено, данас се у њему налазе само три комада од чуvenог златног накита из будванског некрополе. Остало је у музејима Сплита, Београда, Загреба — а највише код приватника!

Приликом копања темеља за данашњи хотел „Авале“ у Будви, 1938. године, пронађени су дјелови грчког и римског насеља. Студиозија ископавања настављена послије рата омогућила су да се од нађених предмета будванске некрополе сачини археолошка збирка „Античка Будва“ која данас има око 500 експоната. Већи дио зирке је хеленистичка керамика, која је углавном сачувана и данас је у Музеју. Други, веома важан дио драгоцености из некрополе, чуvenи златни накит који спада у врхунска дјела златарства хеленистичког периода, не налази се у Будви.

Колекцију тог накита, као и у својој брошури „Античка Будва“ истиче др Љубиша Поповић, сачињавало је неколико огрулица у виду мањих ланчица са завршцима у облику животињских глава, затим наруквица у облику змије са натписом „лисагорас“, наушнице обликоване као обрнута пирамида, давље и негроидне главе. Најзанимљивији примјери накита су један медаљон као и прстен са скарабејом од корнеола. Копче у облику двоструке осмице или Херакловог чвора познате су само са сачуваним фотографијама.

Због тога што 1938. године није било систематских ископавања нађене предмете узимао је како је ко стигао. Радници који су копали темеље односили су злато код разних јувелира и златара и продавали га често за мале паре.

Пензионисани музичар Антон Хомен, који данас живи у Котору, посједује чуveni златни прстен „скарабеј“, најврједнији експонат некрополе. Љубоморно га чува пуних 38 година, али је ријешио да га прода.

Желим првенствено да га продам будванској Музеју — рекао нам је Антон Хомен, када смо га посетили у његовој кући у Котору — али, изгледа, Будвани немaju пару. Обавијестио сам све музеје у нашој земљи и неки су веома заинтересовани за „скарабеј“. Раније сам тражио 150.000, али данас они врједи и преко 200.000 динара.

Занимало нас је како је Антон Хомен дошао до тог врједног прстена.

Многи врједни предмети отишли су у море, јер радници нису знали што ко пају. Ја сам на плажи испред хотела нашао овај прстен. Вјероватно га је море избацило — сјећа се стари музичар.

Прије седамнаест година Завод за заштиту споменика културе СР Црне Горе утврдио је врједност „скарабе-

ја“ и уврстио га у ред споменика културе.

— Велика је штета што у нашим витринама нема „скарабеј“ — каже Станко Паповић, кустос Музеја у Будви. — Прстен је раритет у свјетској археологији и ми смо више пута контактирали са Хоменом. Он жели да нам га преда, али ми немамо пару. Наш музеј, нажалост, данас има само три предмета од златног накита: где војачки прстен с двоструким златним жицом и са два дра га камена, једну затну наушницу и једну иглу од кости са златном главом.

Чуvena наруквица „лисагорас“, такође, је била власништво породице Хомен (брат Антуна Хомена предаје је сплитском Музеју). Златна огрулица, такође један од врједних експоната, данас је власништво Марије Стругар, сестре Антуна Хомена, која за њу тражи око 80.000 динара. Неколико експоната чуva се у Британском музеју у Лондону, Археолошком музеју у Загребу и Народном музеју у Београду. Прича се да је доста тога и код будвансkih породица које љубоморно чувају драгоцености. Тако је извјесni Мирко Ухрип, столар који се из Будве преселио у Zagreb, поједовао златну наушницу, која је припадала овом чуvenom накиту. Није знао за ње нити праву врједност и прошао ју је — будзашто!

— Осјетио сам да се ради о врједној ствари — признао је приликом боравка у Будви чуveni колекционар Хенрик Ледерер. — Купио сам од Ухрипа наушницу за собни намјештај. Било је то негдје иза рата...

Тако се распарчао чуveni накит непроцјењиве вриједности, чије је место било у витринама Музеја у Budvi.

Саво ГРЕГОВИЋ

Рођен је 1913. године у Бихору. Биографски податак је, такође, да се у књижевности јавио пјесмама, по којима она не би много добила да ти почетнички стихови и низу били претходница приповедаја и романа са тематиком из свог родног краја. Већ у својој првој збирци „Рам Буља“ (1958), априћевски смирен, Сијарин жељи да прикаже изузетне природе и изузетна стварају са својих личности. Поред есеја, успутних записа и приповедаја — збирке „Зелен прстен на води“ (1957), „Наша снажа и ми момци“ (1962) и „На путу путници“ — објавио је романе „Бихорци“ и „Кућу кућом чина ластавице“ и „Мојкова чика битка“.

Ламил Сијарин воли свој Бихор и, као неко рече, у крви га осјећа и све ходе до објека неких трагичних смисала као да је у том крају „богу иза леђа“ све тешко, јадно и плачно. Све приповеде посе аромом средине у којој се жестоко сударају заосталост и савремено доба.

„Бихорци“ су даља етапа у савлађивању материјала, која најављује већ формалнији писац који више објавава. Други и трећи роман, „Кућу кућом чина ластавице“ и „Мојкова чика битка“ најављују највише апелације опсервација, занимљиво испричаних анедота и психолошки дубље изненаде са ликовима. У збирци приповедаја „На путу путници“, из које објављујемо један одломак, писац се враћа свом основном елементу — ономе што је за његову литерарну свјету најкарактеристичније: свијету дјетинства, ћаковања и љубима роднога краја.

Сликовите нарације, занимљива приповедачка машта, осјећање језика — извор, свјежег и аутентичног — из смисла за сјенчење ликова и дочаравања атмосфере основни су квалитети. Сијарина као приповедача и романсијера. Уз способност да се пронађе и вјешто испричава занимљива фабу-

Поглед на стари град

Јован Ивановић у Модерној галерији

Стиховима Милике Павловић у казиљању првакиње Црногорског народног позоришта Злате Раичевић отворена је 23. маја у Титограду петнаеста изложба слика и цртежа Јована Ивановића. Постоји је, због простора у Модерној галерији, изложба морала бити редуцирана. Ивановић се титоградској ликовној публици представио са петнаест слика и толико

цртежа и, као сликар чистих и снажних тонова, побрао „прелазне оцјене“ ликовне критике и публике. Ивановић ћев цртежи обузима и узбуђује у форми и садржају. Сви његови радови пуни су топлине и осјећајног, са много љубави према камену, мору и човјеку између њих и у њима.

С. П.

Изложба аматера

У односу на прошлу која је била једна од најбогатијих у посљедњих неколико година, овогодишња ликовна сезона почела је са мјесец дана закашњења. На овогодишњој смотри, коју су припремили Слободан-Пуро Ђурић, Иво Антонић, Душанка Мошков и Јован Ивановић, нашли су се представници из неколико градова наше Републике, који се сликарством или скулптуром баве аматерски, послиje завршетка својих редовних послова. То је и разлог неуједначености квалитета и из-

раза, која карактерише ове ликовне сусрете. Здравко Гаговић се представио као искуснији сликар надреалиста, а изјевстан успон значе радови Веселина Баства, Милоша-Каћа Кајаје и скулптора Ђорђа Јовићевића, који је већ зрио да организује и самосталну изложбу. Од четворице Будванске (Слободан Љубановић, Петар Пићан, Саво Павловић и Владо Марковић) као сликари који имају будућност представили су се Паљовић и, нарочито Марковић. С. П.

СЛАВЉЕ У БЕЧИЋИМА

Колектив основне организације удруженог рада „Путник — Праха“ у Бечићима свечано је проплавио Дан младости. Пространа сала одмаралишта није могла да прими све госте који су жељели да присуствују приреби ученика Основне школе „Стјепан Митров Љубишић“, фолклорног ансамбла „Кањош“ и радника овог колектива.

Програм је трајао до касно у ноћ, а након завршетка упућен је заједнички телеграм другу Титу у коме се, између остalog, каже: „Желимо да нам још дugo живиши на срећу свих народа и народности Југославије и свих прогресивних и правдодубљивих људи свјета“.

В. С.

БАМИЛ СИЈАРИЋ

КАМЕН

(Одломак)

ла, они му обезбеђују видно место у црногорској послијератној књижевности.

И ове три ријечи на овом камену довољне су за све: и за оне који су овакви, и за оне који су онакви: свијету више ријечи не треба — довољне су мове ове три: „Нијесам ништа одно!“

Био је високи царски службеник онај што их је написао. Пуно села, и града

три, и путеви што су водили кроз та

села и кроз те градове, и нуприје на ријекама што су текле кроз тај крај

све је то било под његовом руком; под оном руком што је, мртва и суха, вирила из гроба кроз ову рупу на овој плочи — да каже: то, празна сам...

Било му је име Мулким, или Мурсел, или је имао неко треће име; нико више не зна како се звао — људска имена

не остају ако се писом не ухвate; ништа не остаје што се не запише. Падне у заборав. И као да није ни постојало. А овај човјек је постојао. И постојао је његов сарај; био му је сарај у Дубници, а Дубница тада била је варош. Па више нема ни Дубница, а камоли да има сараја — има само велико гробље. Овај

плоча отуд је — из тога гробља, Не

пролази се више тамо и не читају се ове ријечи — а оне треба да се читају; да се читају дотле, момчићу, докле по земљи ходе људи.

Ту смо... код људи смо, код оваквих људи, и онаквих — код свакаквих, као што сам ти прије рекао. Оптуже га људи — тога што се звао Мулким, или Мурсел, или је имао неко треће име, а био високи царски службеник — оду цару и кажу: да његов службеник у Дубници све похара — све што држи под својом руком: села, толико, и града три, и да му је сарај пун злата; да је љуто свијет пропишао и да га више не може тргјести — аман, царе. И закуну се да је све истина што цару зборе, и главом му пред колјена падају — као што се и пада главом пред цара, кад се од цара тражи „катил ферман“ — смртна пресуда.

И то ти царских људи у Дубници — то их код Мулкима, или Мурсела, или је имао треће име — имена се људска не памте ако се у писмо не ухвate; ништа се не памти што се не запиše. Ето их — и кажу му ко су и откуд су, и због чега су до њега дошли — да им своје сараје отвори и покаже шта у њима има.

И Мулким или Мурсел — свеједно је како се звао — узме кључеве и пође пред њима. Хајд', боже, помози! — и кључ у браву. А одаја није једна, него их је цио ред, и испред њих дугачак ходник — имаће да се наотвара врата. Одгорне прва — а очи царских људи зинуле: сад ће тамо да засија злато, сад ће да се покаже отимачина — сад ће да се потврди оптужба; али неће — јер соба се пред њима указала празна и они залуд гледају у празно — не сија ништа, ни злато, ни сребро, ни бисер;

ЗА МЛАДЕ * О МЛАДИМА * МЛАДИ О СЕБИ

КАЗАЛИ СУ

Љубав најчешће не гледа лице

ЈЕДАН ОД НАЈПОZNATIJIХ стваралаца у историји музике, Јохан Себастијан Бах (1685 — 1750) компоновао је фуго, токате за оргуље, свите, виолинске концерте, свјетовне и духовне канцате, а главна дјела су му „Бранденбуршки концерти“, „Пасија по Матеју“, „Пасија по Јовану“, „Умјетност фуге“ и тдако даље. Владао је мајсторском техником којом се најбоље огледао у инструменталним композицијама. Његово стваралаштво значи раскид са срећњевековним мистицизмом.

Наводимо неколико Бахових максима:

— Да би обавио велики посао и створио знаменита дјела, човјек мора да живи као да никада неће умриjeti.

— Доброчинство је једино благо које се повећава дијељењем.

— Љубав најчешће не гледа лице.

— Човјек се може много чега одржи само не људи.

— Колико ли је само потребно духа да човјек никада не испадне скијешаш!

— Често дружчије мислим о истој ствари док лежим и ленчарим него када сам заузет правим послом.

Моја земља

МОЈА ЗЕМЉА је голема лађа што гордо плави океаном. Она има бијела једра. Њене катарке се дижу високо у небо; виори се застава слободе, њен понос. Она одолијева свим бурама, свим олујама. Ништа њу не може поколебати, па њеном путу нема препреке.

Моја земља је поносна птица која се диже високо, у недоглед. Она се не боји грабљивица. Она чува своје највеће благо — слободу.

Моја земља је храбар војник који смјело иде у рат. Ни пријетње, ни оружје не могу га зауставити. Он се бори за слободу, бори се до побједе.

Моја земља није ватра — ватра се може угасити.

Моја земља није дрво — дрво се може оборити.

Моја земља прича која се не може заборавити. Она је небо, сунце, планина, наше идеал. Њу је створила проливена крв, њу је створила рука нашеј народа. Њу је створио друг Тито. Она се родила у рату, у јеку борбе; она је доживјела све што се може доживјети. А када је, најзад, стекла слободу, она је постала толико снажна, свјетла, лијепа и драга: свако је носи у срцу као црвену петокраку слободе.

Маја КОЉАНИН

ЈУЧЕ И ДАНАС

Година 1941. Фашистичка чизма гази и свуда затира живот у повоју... Земља одјекује, стреса се, прима у своју утробу све оне које је дала и задојила. Руке су опуштене или чврсто стегнуте око од барута поцрвљен камена. Пламен у зеници лагано се гаси. Ране пеку, ни за часак се не могу заборавити. Краљу обожено небо, изрњавана и изрована земља, згаришта прекривена љешевима — ради оних који ће доћи.

Из тијела ишчезава и посљедњи атом снаге. Кроз јеку плотуна, као из магле, до полусјесног борца допира глас: „Напријед“. Тај глас је снажан — то је Титов глас. Он освјежава душу као што роса у спарно вече, освјежава усахли цвијет, спрјежен од дневне јаре. И у већ замрзлим жилама струји крв. Нова снага павири у изукрено тијело. Борач јуриша напријед. Раме уз раме с њим бори се Тито.

Раскинути су ланци ропства који бијају оковали наше небо и винограде, наша поља и ријеке, наша срца.

Борбе поново почиње за обнову и изградњу порушене и попаљене земље. Тито је у нас: ништа није тешко!

Мир данас влада нашим пољима, мир грали наше ријеке.

Ми смо уз Тита. Уз човјека који увијек чуји снагу и вјеру у победу и бори се за правду и слободу. Он је отац, мајка, најбољи друг. Тито је симбол револуције и мира, човјек — путоказ до најсјајније звијезде, до слободе.

Силvana ПЕТРОВИЋ

Са Титом

Иако је ноћ потекла
у сузама, ранама и крви
Није било те снаге
да нас уништи
и да нас смрви!

Ти први,
песницу дигну у висине,
Ти најсјајнији,
загледан у даљине,
рече нам-да је човјек кремен.

Топла усна челично-мека
земља цијела.
И све расте
у око бистро и јасно
у слободе врела!

Напријед!
Љубав нас води
у побједе нове
свјетlost покличем зове:
Напријед
с Титом у слободу!

Мира ГРЕГОВИЋ

Друг Тито

Корак по корак
све ближе и ближе!
Из крви радост
у срце нам стиже.

Живот и живот
опет тече.
Из мрака само
свјетlost су веће.

Бесмртни и храбри
док нас Тито води
боримо се за љубав,
за живот у слободи!

Титов Напријед скупи
милионе!
Тито иде на чело колоне!
У срцу нашем наде
вироре
радост се буди, скови се
роде!
Срцем нам откри
љепоте зоре,
ДРУГ ТИТО НА
БИЈЕЛОМ КОЊУ СЛОВОДЕ!

Дан радости

Точе се румене зоре!
Као усне црвене!
Мирише пролеће
размахују црвеним заставама
слијећу у њедра отворених прозора!

Љубав нам пламти у срцу врела!
„Друже Тито, љубичице бијела,
тебе воли омладина цијела“.

Лете лептирови и голубови,
трче дјевојке и младићи
рађају се нове пјесме,
изражавају дубину успамтјелих срца!

Друже Тито, прими наши осмијех
и нашу љубав у своје велико и
топло срце.

Марица ГРЕГОВИЋ

ништа ту нема, до зидови и под, и папучина.

— Добро — веле њему на то царски људи — ако ништа нема у овој одаји, а оно ће имати у другој, отварај другу. — И он опет кључ у браву и отвара и другу одају — а и та друга као и прва: зидови, и под, и паучина.

Хајд' трећу, хајд' редом — и он и трећу, и све тако редом, и све празно — нигдје ништа да сине. Све он тако до посљедње одаје — а пред посљедњом одајом стане и каже им: „Ова вам врата нећу отворити. Ову одају нећете видјети.“ И кључ тврдо држи у руци. А кад неће да отвори одају — ту је, посигурно, оно што они траже — ту је оно силино похарано сребро, ту су небројени дукати и злато, ту је оно злог чега су му донијели „катил ферман“ — и кажу му још једном да отвори, а он одбија — и све тврђе држи кључ у руци, не да има.

А онда су му предали оно што су му од цара донијели: кутију, постављену чохом — лијепу да ништа љепше није видио, и рекли му: отвори је, од цара ти је.

А кад је отворио, видио је да је у кутији гајтан, свилен, за његово грло — да се објеси. Гледа у гајтан — али кључ не да; не да да се одаја отвори — гајтан прима, од цара је, И вели тим царским људима да га мало оставе најамо — да се припреми... и да ће учинити што се од њега тражи, и они га оставе.

Вријеме је кратко потрајало док се припремио — толико само док је написао оне три кратке арапске ријечи и

рекао слугама да се те ријечи урежу у камен, да се у камену начини рупа, кроз коју да му истуре руку: да свијет види да је празна.

Из мртвих руку су му узели онај кључ царски људи и пришли вратима — оним која није хтио да отвори. Сад ће тамо да сине благо, оно што је стајало у тужбама цару: пуна одаја злата и сребра, а све отето од народа — аман, царе. Треба само кључ да окрену, врати да одгурну... — и они тако и учине: одгурну врати од одаје, и ето одаје пред њиховим очима — али где је благо, где је сребро и злато! — ништа нема од тога, има само гола, празна соба, и на поду, на средини собе — самар / онај самар који на себи носе хамали кад товаре носе, и онај колан којим на себи тога варе утежу — ето то, то је било у тој одаји, и друго ништа; јесте и друго — била је по ћошковима паучина.

Гледали су тај самар на поду царских људи и питали се што је то; јесу ли толики пут превалили да виде један хамалски самар — шта је то! А уста Мулкинова, уста Мурселова; свеједно како му је било име — била су мртве, а и да нијесу, ћутала би; много тајни остаје у људским устима — и оним мртвим и оним живим. Али ова није остало — знао је за њу слуга Мулкинов, онај што му је помогао да се свуче и да се обуче, и што му је пред спавање прао ноге. Било му је име Дурмиш, или Ибиш, или дружчије — и тај Дурмиш, или Ибиш, узео те у земљу положе свога господара — са грла му скیدа свилен гајтан, који му је послао цар, а царски људи то гледају — и гледају ка-

ко га ограђује плочама и како му кроз ову плочу провлачи празну мртву руку, са шаком окренутом горе, и како горе изнад шаке стоји овај натпис: „Нијесам однијо ништа“. Гледају то царски људи и питају за онај самар: шта је оно, а он — Дурмиш, вели им: нека ми оправи мој мртви господар, казају вам. Мој мртви господар био је некад млад човјек — млад, иjak, и сиромах толики да му ништа друго није остало до да начини хамалски самар и да носи товаре. А кад га је срећа узела за руку и извела на други пут, он је узео овај исти самар — и није се од њега одвајао; ма шта чинио, ма шта наређивао и одређивао, он је најприје улазио у одају у којој му је овај самар: да га погледа и да се присјети шта је био, да то никад не заборави.

Ето тако је тај Дурмиш рекао царским људима, а шта су царски људи речли цару, то се не зна — тек времена су долазила и пролазила, и са њима цареви и људи — и гробља расла, и расла трава по њима... А из траве, са ове плоче — овај је натпис говорио: чист сам; ништа на свијет нијесам доноси, ништа имао, ништа однио. Била је пала ова плоча и нико је више није читao; ни путеви више нијесу тамо ишли — па сам је, момчићу, дигао на раме и носим је кроз свијет нек се чита: нијесам ништа однио — ево видите ову моју празну руку, — и покажем свијету, како му је рука била истурена кроз ову рупу, а шака била окренута горе — мртва шака и празна.

Братство и јединство

Безброј руку се
срело:
братству и јединству
пронађен је пут.
Брат брату је
стегао руку
кроз дим, пакао
и огањ љут.

Јединство нас је
водило,
братство нас је
бодрило;
слобода нас је
чекала
и тихо под сунцем
цвјетала.

Непријатељ је земљу
рушио,
а братске руке су је
градиле
и међу генерацијама
многим
братство и јединство
садиле.

Вјера СТАНИШИЋ

ИЗ АУТО-МОТО КЛУБА „БУДВА“

Како проширити капаците

АУТО-МОТО КЛУБ „Будва“ постигао је запажене резултате у току протекле дводесет година. Велики број спортиста такмичења, одржаних у Будви и на јужном Јадрану, резултат су залагања његових ентузијаста.

— У оквиру клуба веома успјешно ради ауто-школа — истиче вршилац дужности управника Никола Зец. — Кандидати за возаче обучавају се, изузев у јулу и августу, током цијеле године. Постоје три возила за обуку и двојица инструктора. Године шије обуку завршили око 150 кандидата, а већина добија возачке дозволе за разне категорије.

У клубу се региструју возила, издају међународне возачке дозволе, продају беџински бонови и врши технички преглед возила.

Запажен је и друштвени рад клуба чији се чланови ангажују у разним акцијама које води Одјељење унутрашњих послова, а имају за циљ регулисање саобраћаја и подизање саобраћајне културе на виши ниво. Ради се с дјелом на стицању знања из саобраћаја, а поводом државних празника редовно се организују општинска, међупривредна и републичка религии такмичења.

Витрине Ауто-мото клуба препуне су трофеја и признања с различитих такмичења. Новембарска награда Скупштине општине Будва, највеће признање за достигнућа у нашој комуни, „најдражја је члановима и радницима клуба.“

У клубу, међутим, нису

Проба акумулатора

задовољни. Због ограничених капацитета, према ријечима Николе Зеча, дневно се изврши 40 до 50 углавном ситнијих и средњих оправака.

— Иако је у сезони тај број и знатно већи — наставља он — нисмо у могућности да обављамо лакирање и лимарске радове, а да и не говоримо о генералним оправкама мотора. Капацитети су лимитирани и број запослених.

Да би се боље и успјешније радио потребна је нова зграда. Већ више година колектив тражи од Скупштине да се одреди локација за подизање модерног ауто-сервиса, али све је још у плановима и пројектима.

С. Грегорић

„Златни јаворов лист“ одреду „Нико Анђус“

Извиђачки одред „Нико Анђус“ биљежи све значајније резултате, који се потврђују бројним наградама и признањима. Његови чланови увијек су међу првима на свим манифестацијама од посебног друштвеног интереса и прославама пригодних празника.

Одред је 1974. године за своју дјелатност у извиђачкој организацији добио Новембарску награду наше општине, а ове године Златни јаворов лист од Савеза извиђача Југославије за изванредне резултате постигнуте у раду извиђачких организација Црне Горе и Југославије.

Поводом Титових јубилеја, 22. маја организован је „Марш пролећа“ од Црногорске до Челоброда, којом приликом је 70 учесника свих узраста посетило у Тудоровићима родну кућу народног хероја Ника Анђуса. Два дана касније Одред се укључио у савезну акцију у којој је демонстрирана спремност извиђача. Увече је, у оквиру акције свих извиђача Југославије „Извиђачки збор — наш поздрав Титу“, у логору одреда „Нико Анђус“ била запалена величанствена логорска ватра. Том приликом генерал пуковник у пензији,

С. ПАПОВИЋ

Успјеси одбојкаша

Оdboјкаши „Авале“ настављају да ређају успјехе. Послије бриљантне игре и освојеног другог мјеста на турниру у Будви, који се бодује за првенство Црне Горе, Будвани су пријатно изненадили у Улцињу. Опет су били други и једино су поражени од екипе „13. мај“ из Титограда, која је и у Будви била боља од одбојкаша „Авале“.

Трећи од укупно четири турнира колико ће бити одржано, и који ће дати новог црногорског првака, организован је у Бару. Свјетлица, Дејановић, Фабрис, Н. Зеновић, З. Зеновић, Јовановић, Степић и остали и овде су показали да у овој игри за њих нема много тајни. Играли су сјајно и успјели да побиједе и „13. мај“ и тако му се реванширају за два ранија пораза. Но, Будвани су у Бару изгубили од екипе домаћина, од које су, објективно, бољи, што их је спријечило да овде тријумфују.

„Могрен“ и „Петровац“ у горњем дијелу табеле

Мада током пролећног дијела првенства постижу половичне резултате, наши представници у Црногорској лиги, по свој прилици, завршиће на крају првенства у горњем дијелу табеле. Послије 27. кола, Будвани се налазе на четвртом, а Петровчани на петом мјесту са 30, односно 29 бодова. Уколико у наредних неколико кола освоје по пет до шест бодова, могли би сачувати те позиције, а уз мало више антажа, и, наравно, спортске

срће, могли би да заузму треће и четврто мјесто. Овакав пласман прижељкују у оба клуба, с обзиром да се већ велико говори о реорганизацији свих лига у нашем фудбалу. Тако, према неким варијантама, доћи ће до формирања јединствене друге и неколико међупривредних лига, па постоји могућност да „Могрен“ и „Петровац“ постану чланови тих лига, односно да пређу у виши ранг такмичења, што је, свакако, сан њихових највијача.

С. Г.

Турнир у малом фудбалу

Поводом Титових јубилеја и Дане младости Општинске конференције ССО Будва организовала је турнир у малом фудбалу под покровитељством СИЗ-а за физичку културу. На турниру је учествовало 10 екипа. Прво коло играло се по куп систему, а пет пласираних екипа даље је играло по бод систему. Прво мјесто припало је екипи „Интернационала“, друго екипи Гимназије, а треће екипи „Факира“. На Дан младости пропласирани екипи уручили су побједнички пехар, а осталима, као и најбољем стријелцу, предате су фудбалске лопте. За најбољег стријелца проглашен је Милорад Дулетић, који је са девет постигнутих голова, био уједно најбољи играч „Факира“.

Најпријатније изненађење турнира пружила је екипа Гимназије предвођена омладинцем ФК „Могрен“ Јоком Триповићем. Према мишљењу неких фудбалских стручњака, најбољи играч на турниру је био Светозар Маровић, који је, поред добре игре, показао изванредне реализацијске способности — само за један гол измакла му је титула најбољег стријелца.

Драган В. ЛИЈЕШЕВИЋ

Кошаркаши стартовали

Кошаркаши „Могрена“ стартовали су у Црногорској лиги. Након напорних квалификација, које су доста исцрпиле играче, на првом гостовању у Бару „Могрен“ је претрпио убедљив пораз. У другом колу Будвани су били гости „Сутјеске“ из Никшића. У занимљивој игри, они су претрпјели минималан пораз, приказавши допадљиву игру. Порази на старту нису забринули ни играче ни управу клуба: оба пута се гостовало на теренима већ искusних лигаша.

Проблеми кошаркаша „Могрена“ су друге природе. Тренер Петар Блажевић, који је успјешно водио тим кроз квали-

фикационе борбе, одлучио ја да се посвети свом редовном послу на радном мјесту наставника у једној барској основној школи. Нису помогла убеђивања чланова управе, који су настојали да задрже овог ванредног спорктог радника, па се мора тражити ново рјешење. Велики проблем је и игралиште. Будва за сада има само терен на отвореном простору, па ће до завршетка фискултурне дворане која се гради у склону школског ценара, кошаркаши морати да путују у Радановиће на тренинге, а можда и на утакмице.

С. Г.